

хата, или тая тънка жълта ржка, която стиска до гърдитѣ купения хлѣбъ... Не знамъ, наистина, и не мога да ти обясня. Но става така, че внезапно, като по нѣкакво чудо, виждашъ, разбирашъ, просто влизашъ въ това чуждо сѣществуване, като че то изведнажъ е станало прозрачно. Ето такова усѣщание имахъ въ следната минута, когато учителката влѣзе въ канцеларията. Тя бѣше едра, кокалеста мома, съ шалъ на главата, плоски гърди, едното рамо малко по-високо отъ другото. Когато свали шалътъ, по който се топѣха нападали снѣжинки, откри се широко, повѣхнало лице, съ голѣмъ скорошенъ белегъ отъ рана, която почваше отъ веждата и слизаше до ухото. Облѣчена бѣ въ износено палто, подъ което висѣше тъмна пола, мокра и изкаляна по краищата. Тя се изправи мълчалива, съ сериозенъ, строгъ, едвали не враждебенъ погледъ. И ей тогава, нà, азъ мигомъ разбрахъ, отъ тая жалка, изкаляна рокля, отъ тия пламтящи, почти зли очи, че тя е отъ ония, които отъ рождение винаги сж до последния предѣлъ, вървятъ винаги по нѣкакъвъ страшенъ ржбъ, дето има само едно-единствено разрешение. Не зная, разбирашъ